

Kromě tradičních disciplín bývají do závodu zařazeny různé lanové disciplíny. Tento rok připravili pořadatelé několik vložených horolezeckých: mini-lanové centrum přímo v centru závodu, sjezd na laně do zatopeného lomu, ale hlavně zdolávání Žďákovského mostu na laně za pomoci jumarů. Krom toho se nechali inspirovat předchozím plavením přes přehradu Slapy a závodníci se tentokrát museli svépomocí přeplavit s koly přes řeku. Naprostou novinkou byl trekking kombinovaný s in-line bruslením, kdy bylo čistě na rozhodnutí týmu, kterou část etapy absolvuje na bruslích a kterou pěšky (a zda si vůbec vzít brusle). Spanilou jízdu předvedl finský tým Omjakon, když si hned na první disciplíně (coasteering) vytvořil více než půlhodinový náskok, který pak celý závod mírně navyšoval. Nám se tento rok moc nedařilo, zhruba v polovině závodu se dostavily žaludeční potíže a ty mě provázely ve vedru až do cíle. Mimoto někteří členové trpěli halucinacemi, byli jsme tak moc rádi, když jsme na 6. místě dorazili do cíle.

V těchto závodech také není nouze o různé neuvěřitelné příběhy a historky. Například česko-dánský tým Gerlev Adventure zvolil při plavání přes Orlík špatný kurz, vyplul pod Žvíkovem, kde se prosekal šípem, zdolal hradby, načež zcela vyčerpan usnul. Naproti tomu tým Husky potkala smůla v podobě tolika defektů, že jim došly náhradní duše i lepení. Uprostřed hluboké noci tak zamířili v nějaké vesnici do místní hospody, popsali štamgastům svou situaci a místní pantátové byli tak laskaví, že sedli do svých aut a náhradní duše jim dovezli. My už jsme měli často tak změněné vnímání, že jsme se tu a tam začali smát prostě jen proto, že jsme viděli normální lidi a ti nás s údivem pozorovali. Jak taky jinak koukat na skupinu čtyř lidí, kteří uprostřed parného léta přeplavou přehradu Orlík, nazí, jen s helmou vybavenou čelovkou na hlavě, a ze svých igelitových pytlů, které si táhli po vodě za sebou na gumě, si začnou vybalovat batůžek, boty a oblečení zaneřáděné od bahna a Jehličí...

Příroda zasahuje

O rok později se CZ AR přestěhoval na pomezí Čech a Moravy, konkrétně do východních Čech k vodní nádrži Pastviny. Ačkoli vítěz dosáhl zhruba stejného času, závod byl mnohem kopcovatější. V trekkingových etapách závodníci překonali Orlické hory i Králický Sněžník v Rychlebských horách. Svoji kvalitu potvrdil finský Omjakon a opět vyhrál.

Rok 2009 trochu vybočil z řady, neboť závody pořádal jiný organizační tým. Oblast

Tým musí stále držet spolu

kolem vodní nádrže Jesenice v blízkosti Chebu i Český les byly pro nás i většinu dalších závodníků poměrně neznámým územím. Pořadatel si opět připravil novinku v podobě kombinace disciplín jízdy na kánoji a plavání, kdy bylo na rozhodnutí týmu, kteří dva závodníci, a jak často, se budou střídát při plavání čtyřkilometrové trasy. Většinou se plavec nechal vystřídat, když dostal křeč. Sjíždění na kánoích kratičké říčky Odry a také velké množství vložených disciplín, od lanových přes jízdu na koni až po potápění a skalní labyrint, ročník značně zpestřily. O „zpestření“ se postarala i průtrž mračen a stokilometrový trek, při němž vypadla velká část týmu. Značná část závodu se odehrávala v Německu, a byl to tak první CZ AR na území dvou států. Vítěz předchozích ročníků, finský Omjakon, tentokrát nepřijel

v plné sestavě. Dorazil jen Heikki Hihnala, který posílil náš akademický tým Chick n' run. Vítězní Ukrajinci a druzí Švédové více než zastoupili absentující Finy. Nám se podařilo získat společně s dalším českým týmem AlpinePro/Nutrend/Merida dělené třetí místo.

130 kilometrů na kolečkách

Snahou pořadatelů je, aby byly závody nejen náročné, ale i zajímavé. Právě proto jsou mezi fyzicky náročné disciplíny vložené disciplíny speciální (někdy se jim prostě říká vložené disciplíny). Už by se mohlo zdát, že žádné další vylepšení není možné na závodech provést, opak je však pravdou. Ročník 2010 s centrem v Ledči nad Sázavou doznal snad nejvíce inovací v historii. Hned v rámci úvodního orientačního běhu jsme si užili zajímavý hradní „orienták“.